

Sygn. akt II Ka 549/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach Adriana Wysokińskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 4 lipca 2016 r. sygn. akt VII K 93/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że wysokość jednej stawki dziennej orzeczonej kary grzywny podwyższa do kwoty 20 (dwadzieścia) zł;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G. kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 zł opłaty za obie instancje i 10 zł wydatków za postępowanie odwoławcze, stwierdza, że w pozostałym zakresie wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 549/16

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

w nocy 10 października 2014 roku w S. przy ul. (...) woj. (...) dokonał uszkodzenia ciała K. G. w ten sposób, iż w trakcie szarpaniny gdy K. G. upadł na ziemię zadał mu jedno kopnięcie nogą w twarz powodując u niego obrażenia w postaci: złamania kości wszystkich ścian prawej zatoki szczękowej, dolnej ściany prawego oczodołu, przyśrodkowej ściany prawego oczodołu i prawej kości nosa oraz krwiak okularowy oczodołu prawego, które to obrażenia należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy,

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 04 lipca 2016r.:

oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 złotych. Zasadził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. G. 619,92 złote tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego /w tym podatek VAT w kwocie 115,92 złotych/. Zasadził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 445 złotych tytułem kosztów postępowania oraz 150 złotych opłaty od kary.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator przedmiotowy wyrok zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po 10 zł, w sytuacji gdy wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak i sytuacja materialna oskarżonego motywują do wymierzenia oskarżonemu surowszej kary grzywny.

Wskazując na powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie kary grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po 25 zł stawka.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść M. K. i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez:

1. naruszenie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk, polegające na:

- błędnej i sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonego oraz z zeznań pokrzywdzonego K. G. i świadka Ł. M., prowadzącej do rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i uznania, że oskarżony kopnął pokrzywdzonego w twarz, w sytuacji, w której prawidłowa ocena powołanych dowodów nie daje podstaw do poczynienia takich ustaleń i prowadzi do przeciwnych wniosków:

- pobieżnej ocenie zeznań świadka D. S. i nieuprawnionym nieobdarzeniu ich wiarą, bez pogłębionej ich analizy, w sytuacji, w której świadek konsekwentnie zeznawała, że widziała całe zajście pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, w trakcie którego nie doszło do kopnięcia pokrzywdzonego przez oskarżonego;

- błędnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie dowodu z zeznań świadka A. G., skutkującej niesłusznym obdarzeniem ich wiarą w zakresie, w jakim zeznawała, że pokrzywdzony powiedział jej, że został kopnięty przez oskarżonego, w sytuacji w której z materiału dowodowego wynika, że pokrzywdzony zdarzenia nie pamięta;

- błędnej ocenie dowodu w postaci Karty Informacyjnej z SOR (k. 4-5) i pominięciu zapisu lekarza, że K. G. nie pamiętał okoliczności zdarzenia, co skutkowało nieprawidłową oceną zeznań pokrzywdzonego i nieuprawnionym przyjęciem, iż pokrzywdzony pamiętał, że został przez oskarżonego kopnięty;

- błędnej oceny dowodu w postaci opinii biegłego M. R. (k. 22, 120-122) i nieuzasadnionym przyjęciu, że obrażenia pokrzywdzonego wskazują, że został on kopnięty, w sytuacji gdy z powołanych opinii nie można postawić tak kategorycznego wniosku, albowiem biegły stwierdza, że obrażenia mogły powstać również w wyniku uderzenia pięścią, co doprowadziło do rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego w wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora.

Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Siedlcach i wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego apelację prokuratora pozostawił do uznania Sądu, wniósł zaś o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Oskarżyciel posiłkowy przyłączył się do stanowiska swojego pełnomocnika, a oskarżony do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na częściowe uwzględnienie, co skutkowało koniecznością skorygowania wyroku w tym zakresie. Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna na uwzględnienie nie zasługuje. Biorąc pod uwagę fakt, iż żadna z apelujących stron, a więc prokurator i obrońca oskarżonego, nie złożyła wniosku o uzasadnienie, Sąd Odwoławczy odniósł się jedynie do zmian, jakich dokonał w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 4 lipca 2016r.

Tytułem wstępu podnieść należy, iż poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie stanu faktycznego są, w ocenie Sądu Odwoławczego, prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

O ile wina oskarżonego M. K. nie budzi żadnych wątpliwości, o tyle rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary grzywny wymierzonej oskarżonemu nie spotkało się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego, który z kolei częściowo podzielił w tym zakresie zarzut prokuratora dotyczący rażącej łagodności kary grzywny wymierzonej wobec oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary orzeczonej przez Sąd I instancji prowadzi do przekonania, że Sąd Rejonowy uchybił dyrektywom wymiaru kary określonym w przepisie art. 53 kk. Zgodnie z zawartymi w tych przepisach regulacjami Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie między innymi to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, winien uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Pod uwagę winien brać także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa. O ile analiza wskazanych elementów poczyniona przez pryzmat niniejszej sprawy, z uwzględnieniem sytuacji osobistej oskarżonego, jego dotychczasowego sposobu życia w tym jego niekaralność, a także prowokacyjnego zachowania pokrzywdzonego w czasie zdarzenia, prowadzi do trafności stanowiska Sądu I instancji o nieorzekaniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, o tyle nie sposób zaaprobować wysokości orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny. Nie ulega wątpliwości, że czyn zarzucany oskarżonemu bezsprzecznie cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości oraz wysokim stopniem jego zawinienia, co musi znaleźć odpowiedni wyraz w represji karnej, którą oskarżony poniesie za ten czyn. Dlatego w przypadku orzeczenia wobec M. K. samoistnej kary grzywny musi to znaleźć wyraz w odpowiedniej wysokości tejże kary. Biorąc zatem pod uwagę właściwości osobiste oskarżonego, a więc fakt, iż pracuje on zarobkowo i osiąga stałe dochody oraz fakt wykonywania pracy zarobkowej przez jego żonę, nawet przy posiadaniu na utrzymaniu dziecka, zasadnym było podwyższenie stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec niego zaskarżonym wyrokiem. W związku z powyższym, dzieląc stanowisko skarżącego wyrok prokuratora, Sąd Odwoławczy podwyższył wysokość kary grzywny wymierzonej oskarżonemu M. K. poprzez podwyższenie wysokości jednej stawki dziennej z 10 zł do 20 zł. W pozostałej części wyrok z dnia 4 lipca 2016r. został utrzymany w mocy. Tak orzeczona kara, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, w szczególności przyczyni się do uświadomienia oskarżonemu naganności tego typu zachowań oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 kpk i § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust 1. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015, poz. 1801) zasądził od oskarżonego kwotę 420 zł tytułem zwrotu poniesionych przez K. G. kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.

O opłacie za obie instancje Sąd orzekł na podstawie art. 10 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.) obciążając nią oskarżonego. Zasądził od niego 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze, oraz stwierdził że wydatki poniesione w pozostałym zakresie, z uwagi na nieuwzględnienie w całości apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.